

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1833

Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων (Β' Τιμ. 4,5-8)
5 Ἰανουαρίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«*Νῆφε ἐν πᾶσι*»

Τέκνον Τιμόθεε, «νῆφε ἐν πᾶσι» (Β' Τιμ. 4,5)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἀκούγονται δύο σάλπιγγες, μία τοῦ ἀποστόλου καὶ ἡ ἄλλη τοῦ εὐαγγελίου· ἡ μία εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Παύλου καὶ ἡ ἄλλη ἡ φωνὴ τοῦ Προδρόμου τὴν ὁποία διέσωσε ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος. Ἐδῶ θὰ σαλπίσουμε μὲ τὴ **σάλπιγγα τοῦ ἀποστόλου Παύλου**, ὅπως ἀκούσατε, ἀπευθύνει ὠρισμένες συμβουλές καὶ προτροπές στὸ πνευματικὸ του τέκνο τὸν Τιμόθεο ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε Χριστιανό.

Ποῦ ἦταν τότε ὁ Παῦλος ὅταν ἔγραφε αὐτά; **Στῆ φυλακῇ**. Γιατί; τί ἔκανε; ἔκανε κανένα ἔγκλημα; Ναί. Καὶ ποιοῦ τὸ ἔγκλημά του; Κήρυττε τὸ εὐαγγέλιο, τὴν Ἀλήθεια (μὲ ἄλφα κεφαλαῖο). Γιατί ἀδέρφια μου, σὲ ἐποχὴ ποῦ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν φύγει ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, ὅπως τότε ἐπὶ Νέρωνος, τὸ νὰ διαδίδῃς τὸν Χριστιανισμό εἶνε ἔγκλημα. Γι' αὐτὸ τὸν συνέλαβαν, τὸν ἔρριξαν στὶς φυλακὲς τῆς Ῥώμης, κ' ἐκεῖ ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα περιμένε νὰ τὸν ἐκτελέσουν.

Τὶς παραμονὲς λοιπὸν τῆς ἐκτελέσεως ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ στὸν Τιμόθεο, ποῦ βρισκόταν μακριά του. Ὁ **Τιμόθεος** εἶνε ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος **Ἐφέσου**, ποῦ δυστυχῶς, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, χάθηκαν. Γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας αὐτὲς οἱ «λυχνίες» τῆς Ἀποκαλύψεως (βλ. Ἀπ. 1,12-13,20· 2,1) ἔσβησαν. Τοῦ γράφει λοιπὸν καὶ μεταξὺ ἄλλων συμβουλῶν, τὸν προτρέπει: *Τέκνον Τιμόθεε, παιδί μου Τιμόθεε, «νῆφε ἐν πᾶσι»* (Β' Τιμ. 4,5).

Τί θὰ πῆ *«Νῆφε ἐν πᾶσι»*; **Ἔχε τὰ μάτια σου ἀνοιχτά**, δεκατέσσερα, τετρακόσα. Ζῆς σὲ κοινωνία διεφθαρμένη, ποῦ χρησιμοποιεῖ καὶ μαχαίρι καὶ δημίους καὶ κάθε ἄλλο μέσο γιὰ νὰ σφραγίσῃ τὸ στόμα ἐργατῶν τοῦ εὐαγγελίου. Σὲ μιὰ τέτοια ἐποχῇ, *«νῆφε ἐν πᾶσι»*.

Δὲν ἦταν ὁ Τιμόθεος ἀπλὸς Χριστιανός· ἦταν κληρικός, ἐπίσκοπος, **ποιμένας**. Κι ἂν κάθε Χριστιανὸς πρέπει νὰ προσέχη, πολὺ περισσότερο ἓνας πατέρας, μιὰ μάνα, ἓνας προϊστάμενος, ἓνας στρατηγός, ἓνας βασιλιάς, πρὸ παν-

τὸς ἓνας ἐπίσκοπος, πρέπει νὰ ἀγρυπνῇ. Κοιμᾶται παρακαλῶ ὁ τσοπάνος ὅταν τὴ νύχτα γύρω ἀπ' τὸ μαντρί οὐρλιάζουν λύκοι; κοιμᾶται ὁ καπετάνιος ὅταν τὰ κύματα ἀπειλοῦν νὰ πνίξουν τὸ πλοῖο; κοιμᾶται ἡ μάνα ὅταν τὸ παιδί της χαροπαλεύῃ; κοιμᾶται ὁ γιατρός ὅταν ὁ ἀσθενὴς κινδυνεύῃ; κοιμᾶται ὁ ἀξιωματικὸς ὅταν ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα ἐπικεῖται αἰφνιδιασμός τοῦ ἐχθροῦ; Μένουν ἀγρυπνοὶ ὅπως ὁ πολυόμματος *Ἄργος ὁ Πανόπτης* τῆς μυθολογίας. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ εἶνε καὶ ὁ ἐπίσκοπος Τιμόθεος· αὐτὸ τοῦ λέει σὲ γλῶσσα ἐλληνικῇ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: *Τέκνον Τιμόθεε, «νῆφε ἐν πᾶσι»· νὰ εἶσαι ξυπνητός, ἀγρυπνος* μέρα - νύχτα στὴν ἔπαλξι τοῦ καθήκοντος τῆς ἀποστολῆς.

***

Ἄλλ', ἀγαπητοί μου, οἱ δύο αὐτὲς λέξεις, *«Νῆφε ἐν πᾶσι»*, δὲν ἀπευθύνονται μόνο στὸν Τιμόθεο, δὲν γράφτηκε ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ μόνο γι' αὐτόν· γράφτηκε γιὰ κάθε ἱερέα, κήρυκα, ἐπίσκοπο, κάθε ἄνθρωπο μὲ εὐθύνη, γιὰ κάθε Χριστιανὸ καὶ Χριστιανή. **Ἡ φωνὴ αὐτὴ διαβαίνει τοὺς αἰῶνες καὶ φτάνει σ' ἐμᾶς**. Σ' ἐμένα καὶ σ' ἐσένα, ἀδελφέ μου, ἀπευθύνεται ἡ προτροπὴ αὐτὴ, τώρα μάλιστα στὸ μεταίχμιο τοῦ χρόνου, καὶ λέει: *Τέκνον, «νῆφε ἐν πᾶσι»*. Πρέπει λοιπὸν κ' ἐμεῖς νὰ εἶμαστε ξύπνιοι, ἀγρυπνοὶ.

Ζοῦμε σὲ ἐποχῇ, ποῦ ἐγὼ τοῦλάχιστον τὴν χαρακτηρίζω ὡς τὴν χειρότερη τῆς ἱστορίας, ἐποχῇ *Ἀρμαγεδῶνος* (Ἀπ. 16,16). Δὲν μιλῶ σὲ ἀθέους, ἀνθρώπους ἔξω ἀπὸ τὴ μάνδρα τοῦ Χριστοῦ· μιλῶ σὲ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ποῦ ἀποτελοῦν τὸ *«μικρὸν ποίμνιον»* (Ἰουκ. 12,32). Πρὸς ὅλους ἐμᾶς ἀπευθύνεται ἡ προτροπὴ, αὐτὸ τὸ σῆμα ποῦ στέλνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος σὰν στρατηγὸς τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος. *«Νῆφε ἐν πᾶσι»*, λέει στὸν καθένα μας, διότι **κινδυνεύουμε**.

Κινδυνεύουμε **σωματικῶς**· καὶ τὸ σῶμα εἶνε καλλιτέχνημα, δῶρο Θεοῦ. Ἀφ' ὅτου λ.χ. ἐφευρέθηκε τὸ αὐτοκίνητο –εὐλογημένη ἡ ἐποχῇ

πού οί άνθρωποι πήγαιναν μέ τὰ πόδια καί τὰ γαιῶδουράκια—, ἀπό τότε μέχρι σήμερα πόσα ἑκατομμύρια ἔχουν φονευθῆ σέ τροχαῖα δυστυχήματα! Στάζουν οἱ δρόμοι ἀπό τὰ αἵματα. Βγαίνεις τὸ πρωὶ ἀπ’ τὸ σπίτι καί δὲν ξέρεις ἂν τὸ βράδου σὲ φέρουν νεκρὸ ἢ τραυματισμένο. Κινδυνεύουμε ἀπὸ τὰ μέσα συγκοινωνίας. Κινδυνεύουμε ἀκόμη ἀπὸ ἀσθένειες πού σαρώνουν· καί θὰ γίνῃ ἡ προφητεία τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ὅτι θὰ βαδίζῃς χιλιόμετρα γιὰ νὰ συναντήσῃς ἄνθρωπο νὰ τοῦ πῆς καλημέρα.

Κινδυνεύουμε σωματικῶς, ἀλλὰ πρὸ παντὸς κινδυνεύουμε **ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς**. Στους πνευματικούς καὶ ψυχικούς κυρίως κινδύνους ἀναφέρεται ἡ προτροπὴ «*Νῆφε ἐν πᾶσι*».

Εἴμαστε σὲ ἐποχὴ σὰν ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἀπόστολος Παῦλος—λίγο παραπάνω— λέει, ὅτι «*ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί*»^[β' Τιμ. 3,1], θὰ ἴρθουν χρόνια δύσκολα, πού οἱ ἄνθρωποι θὰ βουλώσουν τ’ αὐτιά τους νὰ μὴν ἀκούνε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Ἄν σήμερα μιλήσῃς γιὰ ἔρωτες, χρηματιστήριο, πολιτικὴ κι ἄλλα τέτοια, σ’ ἀκούνε μέ αὐτιά ὀρθάνοιχτα· ἂν ὅμως ἀνοίξῃς τὸ Εὐαγγέλιο, ἂν τοὺς διαβάσῃς συναξάρια καὶ βίους ἀγίων, θὰ τοὺς δῆς νὰ χασμουριῶνται. Ἀρέσκονται σὲ λόγια πού διεγείρουν τὶς αἰσθήσεις γιὰ **ἀπολαύσεις σαρκικές**.

Θὰ «*ἐπισωρεύσουν*», λέει, «*διδασκάλους*» πλάνης^(ἔδ. 4,3), θὰ παρουσιαστοῦν **ψευδοπροφήτες**. Καὶ ὄντως παρουσιάστηκαν. Τοὺς βλέπεις καὶ ἐξωτερικῶς εἶνε ἄψογοι, εὐγενέστατοι, μέλι στάζει ἢ γλώσσα τους, ἀλλὰ κάτω ἀπ’ τὸ μέλι κρύβεται τὸ φαρμάκι τῆς αἰρέσεως. Ἐννοῶ τοὺς «*μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ*», τοὺς χιλιαστάς. Προτιμότερο νὰ σὲ δαγκώσῃ ὀχιά παρὰ νὰ σὲ πλησιάσῃ ἕνας τέτοιος ψευδοπροφήτης, πού θὰ προσπαθῆσῃ νὰ σὲ ἀποπλανήσῃ. Γι’ αὐτὸ «*νῆφε ἐν πᾶσι*», πρόσεχε νὰ μὴ χάσῃς τὴν πίστι σου, πρόσεχε **τὴν Ὁρθόδοξο πίστι** ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, πρόσεχε τὴν σὰν τὰ μάτια σου.

«*Νῆφε ἐν πᾶσι*» ἀκόμα, διότι κινδυνεύεις καὶ ἀπὸ **τὸ οἰκιακό σου περιβάλλον**: ἀπὸ τὸν ἄντρα ἢ τὴ γυναῖκα σου ἂν εἶνε ἄπιστοι, ἀπὸ τὰ παιδιὰ σου ἂν πῆραν δρόμο κακό, ἀπὸ τοὺς δικούς σου. Πολλὲς φορές τὸ κακὸ πού γίνεται δὲν τὸ κάνουν ἐχθροὶ ἀλλὰ συγγενεῖς καὶ φίλοι. Γι’ αὐτὸ ὁ Χριστὸς εἶπε—καὶ ὁ λόγος του εἶνε αἰώνιος— ὅτι «*ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ*»^(Ματθ. 10,36).

«*Νῆφε ἐν πᾶσι*», πρόσεχε ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφήτες, ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ σου· «*νῆφε ἐν πᾶσι*» ἀκόμα, γιὰ νὰ μὴ σὲ παρασύρῃ **τὸ ῥεῦμα τῆς μόδας**. Ὅπως τὸ χειμῶνα τὰ ποτάμια πλημμυρίζουν καὶ παρασύρουν κορ-

μούς καὶ βράχους, ἔτσι εἶνε ῥεῦμα καὶ οἱ νέες ἰδέες πού παρασύρουν τὸν κόσμον. Δὲν ἐννοῶ τίς καλὲς ἰδέες, ἐννοῶ τίς μοντέρνες ἰδέες καὶ τὴ μοντέρνα ζωὴ. Σιγὰ - σιγὰ ἡ ἀγνὴ ζωὴ μέ τίς παραδόσεις τῶν πατέρων καὶ τῶν προγόνων μας, ἡ ὀρθόδοξος χριστιανικὴ ζωὴ, πάει πλέον· ἔρχεται μιὰ μοντέρνα ζωὴ, πού δὲν θέλει ν’ ἀκούῃ οὔτε γιὰ νηστεῖες οὔτε γιὰ ἑορτὲς καὶ πανηγύρεις χριστιανικὲς· περιφρονεῖ τὰ ὄσια καὶ ἱερὰ τοῦ γένους μας.

* * *

Κινδυνεύουμε λοιπὸν ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἄλλὰ ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος, ἀδελφοί μου, εἶνε ἀπὸ τὸν ἀόρατο ἐχθρό, ἀπὸ τίς σκοτεινὲς δυνάμεις «*τοῦ ἀέρος*»^(Ἐφ. 2,2)· κινδυνεύουμε **ἀπὸ τὸν διάβολο**, ὁ ὁποῖος ἰδίως στὴν ἐποχὴ μας ἔχει κηρύξει πανστρατιά. Πολλὰ μηχανήματα ἔχει, ἀλλὰ τὸ κυριώτερο εἶνε ἡ **ἀναβολή**. Ὅταν πρόκειται νὰ κάνῃς τὸ καλὸ, σοῦ λέει «*Αὔριο, αὔριο*»· ὅταν πρόκειται νὰ κάνῃς τὸ κακὸ, σοῦ λέει «*Τώρα ἀμέσως!*». Τὸ αὔριο ὅμως δὲν εἶνε δικό μας, εἶνε τοῦ Θεοῦ· δικό μας εἶνε τὸ σήμερα. Ὁ διάβολος στρώνει τὸ δρόμο γιὰ τὴν κόλασι μέ «*θά...*»· ὁ ἕνας λέει «*Θὰ ἐξομολογηθῶ*» καὶ οὐδέποτε ἐξομολογεῖται, ὁ ἄλλος «*Θὰ κοινωνήσω*» καὶ οὐδέποτε κοινωνεῖ, ὁ ἄλλος «*Θὰ συγχωρήσω*» καὶ οὐδέποτε συγχωρεῖ. Ὁ σατανᾶς μᾶς παρασύρει νὰ σπαταλοῦμε τὸ χρόνο ὁ ἕνας στὸ καφφενεῖο, ἄλλος σὲ φλυαρίες καὶ κατακρίσεις, ἄλλος σὲ θεάματα, ἄλλος σὲ ταξίδια καὶ τουρισμό, ἄλλος σὲ χαρτοπαίγνια καὶ καζίνο. Πῶς νὰ μείνῃ χρόνος μετὰ γιὰ μελέτη, ἐνδοσκοπήσι, ἀνάτασι;

Ἕνας ἠθοποιός, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ χρήματα, κάλεσε ὅλους στὸ γήπεδο. Ἐμπηξε στὴ γῆ ἕνα κοντάρι, κάρφωσε στὴν κορυφὴ του μιὰ βελόνα, καὶ μετὰ, καλπάζοντας ἔφιππος, πλησίασε τὸ κοντάρι καὶ—φантаστήτε τὴ δυσκολία—πέρασε μιὰ κλωστή στὴν τρύπα τῆς βελόνας! Ὅλοι χειροκρότησαν, ὁ βασιλιάς ὅμως τὸν κάλεσε καὶ τοῦ λέει—Πόσο καιρὸ κοπίασες γιὰ νὰ τὸ πετύχῃς αὐτό;—**Δώδεκα χρόνια**. Διατάζει λοιπὸν—Σ’ αὐτὰ τὰ χρόνια μποροῦσε νὰ κάνῃ πολλὰ σπουδαιότερα πράγματα, κι αὐτὸς τὰ **σπατάλησε**· γι’ αὐτὸ κλείστε τον στὴ φυλακὴ.

Ἄδελφοί μου, μὴν πάθουμε κ’ ἐμεῖς τὸ πάθημα αὐτό. Ἄς ἀκούσουμε τὴ φωνὴ τοῦ Παύλου «*Νῆφε ἐν πᾶσι*», τὴ φωνὴ τοῦ Προδρόμου «*Μετανοεῖτε*»^(Ματθ. 3,2) διότι «*κάθε δέντρο ἄκαρπο κόβεται καὶ ρίχνεται στὴ φωτιά*»^(ἔδ. 7,19), καὶ τὴ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας μας «**Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα**»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2253	Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα (Ματθ. 4,12-17) 12 Ἰανουαρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Νὰ λάμψη ὁ Ἥλιος, νὰ λειώσῃ ὁ πάγος

«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς» (Ματθ. 4,16 = Ἦσ. 9,2)

Ἐκεῖ, ἀγαπητοί μου, πού σβήνει ἓνα ἀστέρι, ἐκεῖ ὁ Θεὸς ἀνάβει ἓναν ἥλιο. Αὐτὸ δὲν γίνεται κάθε πρωὶ στὸν φυσικὸ οὐρανό; Τελευταῖο λαμπρὸ ἀστέρι πού φαίνεται στὴν ἀνατολὴ εἶνε ὁ **αὐγερινός**: σὲ λίγο ὅμως, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, τὸ φῶς τοῦ αὐγερινοῦ σβήνει, γιατί τὸ καλύπτει ὁ **ἥλιος** μὲ τὸ ἀσυγκρίτως ἰσχυρότερο φῶς του. Αὐτὸ λοιπὸν πού βλέπουμε στὸν φυσικὸ οὐρανὸ εἶνε μιὰ εἰκόνα, γιὰ νὰ ἐννοήσουμε καὶ αἰσθανθοῦμε αὐτὰ πού παρατηροῦμε τώρα στὸν πνευματικὸ οὐρανὸ μὲ τὶς ἐορτὲς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἄστéρι λαμπρὸ, αὐγερινός πού προμήνυε τὴν ἀνατολή, ἦταν ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος· καὶ ἥλιος ὁ Χριστός. Τὸ ἀστέρι, ὁ **Ἰωάννης**, ἀφοῦ ὠλοκλήρωσε κανονικὰ τὴν τροχιά του, ἀφοῦ φώτισε τὸν ὀρίζοντα τῆς γενεᾶς του μὲ τὰ ἀφυπνιστικὰ κηρύγματά του κι ἀφοῦ προετοίμασε κάθε καλοπροαίρετη ψυχὴ μὲ τὸ «**βάπτισμα μετανοίας**» (Μάρκ. 1,4. Λουκ. 3,3) στὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνου, ἔσβησε. Ἔσβησε μέσα στὴ φυλακὴ, πού τὸν εἶχε ρίξει ἡ κακία τοῦ Ἡρώδου.

Ἀλλὰ τὴν ὥρα πού ὁ Πρόδρομος βασιλεύει σὰν ἀστέρι ἐδῶ στὴ γῆ γιὰ ν' ἀνατείλῃ καὶ νὰ πάρῃ τὴ θέσι του στὸν οὐράνιο πλέον κόσμος, τότε ἀκριβῶς στὸν ὀρίζοντα τοῦ κόσμου παρουσιάζεται ὁ **Χριστός**: ἀνατέλλει σὰν ὀλόλαμπρος Ἥλιος, πού φωτίζει, θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ **ἀρχίζει ὁ δημόσιος βίος** καὶ τὸ κοσμοσωτήριον ἔργον τοῦ Κυρίου, πού θὰ διαρκέσῃ τρισήμισον χρόνια καὶ θὰ κλείσῃ μὲ τὸν σταυρικὸ θάνατον καὶ τὴν ἐνδοξὴ ἀνάστασί του. Ἀφήνει λοιπὸν τώρα τὸ χωριὸν του, τὴ μικρὴ Ναζαρέτ, καὶ τὸν ἰδιωτικὸ βίον τοῦ ἀσήμου ἐργάτου, γιὰ νὰ κατεβῆ στὸ κέντρο, **στὴν πρωτεύουσα** τῆς περιοχῆς, τὴν Καπερναοῦμ. Αὐτὸ λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον: «**Ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη**

(στὴ φυλακὴ ἐννοεῖται), **ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοῦμ τὴν παραθαλασσίαν...**» (Ματθ. 4,12-13).

Οἱ πρῶτες - πρῶτες χρυσὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου Χριστοῦ ἔπρσαν στὴ Γαλιλαία. Καὶ πρώτη πόλις πού ἄκουσε τὸ κήρυγμα του εἶνε ἡ **Καπερναοῦμ**, μιὰ πόλις πού βρίσκεται στὴν παραλία τῆς λίμνης Τιβεριάδος.

***

Ὡ Καπερναοῦμ, σὲ μακαρίζω. Στους δρόμους σου περπάτησε ὁ Διδάσκαλος τοῦ κόσμου. Οἱ κάτοικοί σου ἄκουσαν τὰ θεϊκά του λόγια. Οἱ ἀσθενεῖς σου θεραπεύθηκαν ἀπὸ τὸν Ἰατρὸ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. **Σὲ ζηλεύω, Καπερναοῦμ**: εἶδες καὶ ἄκουσες μεγαλεῖα, πού δὲν ἀξιώθηκαν νὰ γνωρίσουν οὔτε οἱ μεγαλύτερες καὶ ἐνδοξότερες πόλεις τοῦ κόσμου. Σὲ ζηλεύω καὶ σὲ μακαρίζω.

Ἄλλὰ τί εἶμαι ἐγώ; πολὺ πρὶν ἀπὸ ἐμένα σὲ μακάρισε ὁ **προφήτης Ἡσαΐας**, ὁ ὁποῖος ὀκτακόσια χρόνια προτοῦ νὰ γεννηθῇ ὁ Χριστός, εἶδε, προφήτευσεν καὶ εἶπε, ὅτι στὴν πόλι αὐτὴ καὶ στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς θ' ἀνέτελλε «**τὸ φῶς τοῦ κόσμου**» (Ἰω. 8,12). Καὶ νὰ τώρα ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα πραγματοποιεῖται: «**τὸ φῶς τοῦ κόσμου**» **ἀνέτειλε**: ὁ λαὸς πού ζοῦσε μέσα στὸ πνευματικὸ σκοτάδι ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸ μέγα φῶς, καὶ γι' αὐτοὺς πού κάθονταν κάτω ἀπ' τὴν σκιά τοῦ αἰώνιου θανάτου ἀνέτειλε γι' αὐτοὺς φῶς αἰώνιου ζωῆς: «**Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς**» (Ματθ. 4,16 = Ἦσ. 9,2).

Φῶς εἶνε ὁ Χριστός. Φῶς ἡ διδασκαλία του. Φῶς ἡ ζωὴ του. Φῶς τὰ θαύματά του. Φῶς ὁ σταυρός του. Φῶς ἡ ἀνάστασί του. Φῶς ἡ Ἐκκλησία του. Ἥλιος, πού λάμπει στὰ μάτια τῶν πιστῶν. Ἥλιος, πού θὰ λάμψῃ ἀκόμη περισ-

σότερο, χιλιάδες φορές πιό δυνατά, τὴν ἡμέρα τῆς Δευτέρας παρουσίας του. Τέτοιος ἦλιος εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἐδῶ ὁμως, ἀγαπητοί μου, παρατηρεῖται κάτι τραγικό. Ἐνῶ ὁ Χριστός ἦρθε, ἐνῶ «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» ἔλαμψε καὶ ἡ θέρμη του ζεσταίνει τὶς καρδιές, στὴ γῆ μας ὑπάρχει ἀκόμα **σκοτάδι καὶ παγωνιά**. Κι ὅταν λέμε σκοτάδι καὶ παγωνιά δὲν ἐννοοῦμε τὸ φυσικὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ τοὺς πάγους τοῦ Βορείου Πόλου· ἐννοοῦμε τὴν **ἁμαρτία**. Αὐτὴ εἶνε ἡ νύχτα τοῦ διαβόλου, αὐτὴ εἶνε τὸ χειρότερο σκοτάδι, ἡ σκοτεινιά τοῦ θανάτου. Μέσα στὸ σκοτάδι αὐτὸ ὁ ἕνας δὲν διακρίνει τὸν ἄλλο, οὔτε βλέπει τί εἶνε ἐμπρός του.

Συνέβη κάποτε μέσα σὲ βαθὺ σκοτάδι ἕνας ἀδελφὸς νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀδελφὸ του, γιατί δὲν τὸν διέκρινε· συνέβη ἄλλος νὰ πέσῃ σὲ λάκκο, μέσα σὲ πηγάδι, γιατί δὲν ἔβλεπε. Ἔτσι σήμερα ὁ σατανᾶς σκόρπισε τόσο σκοτάδι στὸν κόσμον, ὥστε δὲν ξέρουν τί κάνουν. Πολεμοῦν, χτυποῦν, φονεύουν, ἐξοντώνουν μὲ τὸν ἀγριώτερο τρόπο τοὺς ἄλλους, σὰν οἱ ἄλλοι νὰ μὴν εἶνε ἄνθρωποι, σὰν νὰ μὴν εἶνε Χριστιανοί, ἀδελφοὶ ποὺ πιστεύουν στὸν ἴδιο Κύριο καὶ ἔχουν τὴν ἴδια πίστι. Πέφτουν μέσα σὲ λάκκους, σὲ παγίδες, ποὺ ὁ πονηρὸς ἔχει ἀνοίξει σὲ κάθε βῆμα· λάκκους χειρότερους ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἔρριξαν κάποτε τὰ παιδιά τοῦ Ἰακώβ τὸν ἀδελφὸ τους τὸν Ἰωσήφ (βλ. Γέν. 37,20-24). **Λάκκοι** χειρότεροι ἀπὸ τὸ λάκκο ἐκεῖνον εἶνε τὰ διάφορα ἁμαρτήματα. Καὶ στοὺς «λάκκους» αὐτοὺς βρίσκονται παγιδευμένοι ὄχι ἕνας καὶ δύο ἀλλὰ ἀμέτρητοι ἄνθρωποι· γιατί δὲν ἔχουν φῶς, ἀλλὰ βαδίζουν στὸ σκοτάδι.

Σκοτάδι στὴ γῆ. Ἄλλα καὶ **παγωνιά**. Ὅπως τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τῆς γῆς ποὺ δὲν τὰ βλέπει ὁ ἥλιος μένουν παγωμένα, ἔτσι καὶ οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων εἶνε Βόρειος Πόλος. Δὲν νιώθουν μέσα τους ἀγάπη, δὲν συμπαθοῦν, δὲν συμπονοῦν στὰ παθήματα τῶν ἄλλων. Ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ποὺ ὅταν μάθουν ὅτι ὁ ἀντίπαλος δυστυχεῖ χαίρονται. Ἡ δυστυχία τοῦ ἄλλου γίνεται χαρά, ἡ καταστροφή του εὐτυχία τους· «ὁ θάνατός σου ζωὴ μου». Ποτέ ἄλλοτε οἱ καρδιές δὲν ἦταν τόσο χαϊρέκακες ὅσο τὴν περίοδο αὐτή. Τὸ μῖσος σὰν ἄγριος βοριάς τοῦ χειμῶνα ἔχει μαράνει ὅλα τὰ λουλούδια τῆς ἀγάπης· ἔχει παγώσει τὶς καρδιές.

Ἡ **οἰκογένεια**, ὁ χῶρος ὅπου ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη ἡ ἀγάπη τοῦ οὐρανοῦ, σήμερα πολὺ συχνὰ γίνεται χῶρος ὅπου ἀναπτύσσεται μῖσος, τὸ ὁποῖο καὶ τὴν ὁδηγεῖ ἐν τέλει σὲ διάλυσι. Ὁ ἄντρας ἔπαψε πιά νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν

γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του, ἀλλὰ καὶ ἡ γυναῖκα ἔπαψε νὰ ἀγαπᾷ τὸν ἄντρα μὲ τὴν ἀγάπη ἐκείνη ποὺ κάποτε τοὺς ἔκανε νὰ θυσιάζονται ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο καὶ οἱ δύο γιὰ τὰ παιδιά. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ παιδιά μεγαλώνουν ἔτσι καὶ γίνονται ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορα γιὰ τοὺς γονεῖς. Μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ σκυλιὰ παρὰ γιὰ τοὺς γονεῖς. Φωνάζει τὸ σκυλί καὶ ἡ οἰκοδέσποινα τοῦ δίνει κάτι νὰ φάῃ· φωνάζει ἡ πεθερά, χτυπάει τὴν πόρτα καὶ ζητάει βοήθεια, καὶ τὴν κλείνει ἔξω, δὲν τῆς λέει οὔτε καλημέρα. Ὁ Χριστὸς καὶ πάνω ἀπ' τὸ σταυρὸ θυμῆθηκε τὴν παναγία Μητέρα του καὶ φρόντισε νὰ τὴν παραδώσῃ στὸν ἀγαπημένο μαθητὴ του τὸν Ἰωάννη λέγοντάς τους· «*Γύναι, Ἴδε ὁ υἱός σου... Ἴδου ἡ μήτηρ σου*» (Ἰω. 19,26-27). Οἱ σημερινοὶ χριστιανοί; Πάγωσε ἡ καρδιά τους.

Γιατί τόσο σκοτάδι, τόσο κακία, τόσο ἀσπλαχνία, **τόση παγωνιά**; Μία ἢ ἀπάντησις, ἀγαπητοί μου· **φύγαμε μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό**. Δὲν εἶπαμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰω. 8,12), ὁ ἥλιος τῶν ψυχῶν; Ἔ, ὅπου δὲν πέφτει ὁ ἥλιος τί συμβαίνει; Ἀπλώνεται σκοτάδι καὶ παγωνιά, παγώνουν ὅλα· πηγές, ποτάμια, λίμνες καὶ θάλασσες ἀκόμη. Καὶ ὅλα τὰ καίει ἡ παγωνιά, νεκρώνουν τὰ πάντα. Λοιπὸν αὐτὸ ἔγινε. Σβήσαμε μέσα ἀπ' τὶς ψυχές μας τὸ Χριστό, τὸν ἥλιο τῆς ἀληθείας, γι' αὐτὸ ἐπικρατεῖ τόση πλάνη· σβήσαμε τὸ Χριστό, τὸν ἥλιο τῆς ἀγάπης, γι' αὐτὸ κυριαρχεῖ τὸ μῖσος· σβήσαμε τὸ Χριστό, τὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, γι' αὐτὸ βασιλεύει ἡ ἀνομία καὶ ἡ ἀδικία.

* * *

Ἀδελφοί μου! Ἄν θέλουμε νὰ λάμψη πάλι ἡ ἀλήθεια, ἂν θέλουμε ἡ ἀγάπη νὰ θερμάνῃ πάλι τὶς καρδιές, ἂν θέλουμε νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ δικαιοσύνη, **νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ Χριστό**. Αὐτὸς θὰ διαλύσῃ τὰ σκοτάδια τοῦ νοῦ μας, θὰ λειώσῃ τοὺς πάγους τῆς καρδιάς μας, θὰ κἀνῃ νὰ φυτρώσουν τὰ ἄνθη τῆς ἀρετῆς.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς πονηρὲς ἡμέρες μας καὶ σ' αὐτὴ τὴ μοιχαλίδα γενεά μας, ἐμεῖς **ἄς ζητήσουμε τὸ Χριστό**, γιὰ ν' ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος του πάλι καὶ σ' ἐμᾶς. Καὶ τότε θὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς στὴν ψυχὴ μας αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Ἡσαΐας στὴν προφητεία του γιὰ τὸ λαὸ ἐκεῖνον·

Ψυχὴ μου! ἀρκετὰ κάθησες μέσα στὸ σκοτάδι καὶ σὲ πάγωσε τὸ μῖσος. Ξύπνα τώρα καὶ κοίταξε τὸν Ἥλιο. Αὐτὸς θὰ σὲ φωτίσῃ, θὰ σὲ θερμάνῃ, θὰ σὲ ζωογονήσῃ, θὰ κἀνῃ κ' ἐσένα ἕναν μικρὸ ἥλιο, ἄξιο νὰ λάμψη μετὰ τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀγγέλων στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας εἶθε ν' ἀξιωθοῦμε· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2254	Κυριακὴ ΚΘ' [Λουκ. ΙΒ'] (Κολ. 3,4-11) 19 Ἰανουαρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἄμαρτάνεις; θὰ τιμωρηθῆς

«Δι' ἃ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας» (Κολ. 3,6)

Ὅσοι, ἀγαπητοί μου, ὅσοι ἐτοιμάζονται νὰ κάνουν μία **ἐπίσκεψι σὲ ἓνα ἀρχοντικό** σπίτι, δὲν πηγαίνουν ὅπως θὰ πήγαιναν κάπου ἄλλοι· βάζουν τὰ καλύτερά τους ρούχα. Τὸ θεωροῦν ἀγένεια καὶ ἔλλειψι τρόπων καλῆς συμπεριφορᾶς νὰ πᾶνε ντυμένοι ὅπως - ὅπως. Ἔτσι κάνουμε ὅλοι· στολιζόμαστε, προετοιμαζόμαστε ὅταν πρόκειται νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἢ νὰ ὑποδεχθοῦμε τοὺς ἀνωτέρους μας.

Ἄλλὰ τί εἶνε ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ ἐπίσημοι τῆς γῆς, τοὺς ὁποίους σεβόμαστε καὶ ντρεπόμαστε; Ἄνθρωποι κι αὐτοί. Ἄν λοιπὸν ὅταν πρόκειται γιὰ σπουδαίους ἀνθρώπους θεωροῦμε χρέος νὰ εἶμαστε μπροστά τους εὐπρεπεῖς, πόσο περισσότερο πρέπει νὰ προετοιμαστοῦμε, ἀδελφοί μου, γιὰ **νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν Κύριό μας** καὶ νὰ σταθοῦμε μπροστά του! Γιατὶ πρόκειται νὰ ἔλθῃ, **στὴ Δευτέρα παρουσία** του, κ' ἐμεῖς θὰ παρουσιαστοῦμε μπροστά του.

Αὐτὸ λέει στὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «Ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῆ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς (ἐσεῖς δηλαδή) φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ (θὰ φανερωθῆτε μαζί του μὲ δόξα)» (Κολ. 3,4). Μ' ἄλλα λόγια μᾶς φωνάζει· **Ἐτοιμασθῆτε, ἐτοιμασθῆτε ἐγκαίρως!** ὁ Χριστὸς ἔρχεται καὶ πρέπει νὰ σᾶς βρῆ νὰ ἔχετε τὴν ψυχὴ σας στολισμένη μὲ ὅλες τὶς καλωσύνες καὶ ἀρετές (βλ. & Ματθ. 22,11-12).

Στὸ «σαλόνι» λοιπὸν ἐκεῖνο ποὺ λέγεται βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἐκεῖ δικαίωμα εἰσόδου θὰ ἔχουν ὅσοι ἔχουν ἔτοιμη τὴ στολὴ τῆς ψυχῆς τους. Οἱ ἄλλοι, ὅσοι βρεθοῦν λερωμένοι μὲ ἀμαρτήματα, **θὰ μείνουν ἀπ' ἔξω.**

***

Ποιά εἶνε τὰ ἀμαρτήματα ποὺ κλείνουν τὴν πόρτα τοῦ παραδείσου; Τὰ ἀναφέρει σήμερα ὁ ἀπόστολος. Σὲ ἓνα σύντομο κήρυγμα δὲν μπορούμε βέβαια ν' ἀναπτύξουμε ὁλόκληρο τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Ὅσο μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χρόνος, θ' ἀναλύσουμε μὲ συντομία με-

ρικὰ ἀπὸ τὰ ἀμαρτήματα αὐτά, ποὺ παρουσιάζονται συχνὰ στὴ ζωὴ μας (βλ. Κολ. 3,8).

√ Πρῶτο - πρῶτο ἡ «**ὀργή**». Εἶνε πάθος ποὺ ταραζεῖ τὴν ψυχὴ, ἀφαιρεῖ τὴν εἰρήνη καὶ διώχνει τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ποὺ ὀργίζεται καὶ θυμώνει δὲν ἔχει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὁ «**θυμὸς**» καὶ ἡ «**ὀργή**» εἶνε ἓνα ἄρμα τοῦ διαβόλου· βάζει ἐπάνω ὁ πονηρὸς τὸν ἄνθρωπο, τὸ κυβερνᾷ αὐτὸς ὅπως θέλει καὶ ὁδηγεῖ τὸν θυμῶδη στὴν καταστροφή.

√ Μετὰ ἀπὸ τὸ θυμὸ, ποὺ μᾶς κλείνει τὴν πόρτα τοῦ παραδείσου, ἔρχεται ἡ «**κακία**» κι αὐτὴ στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα καταλήγει. Τί εἶνε κακία; Ὁ κακὸς εἶνε μοχθηρὸς· εἶνε ἐκεῖνος ποὺ χαίρεται ν' ἀκούη τὴ δυστυχία τῶν ἄλλων καὶ λυπᾶται ὅταν ἀκούη τὴν εὐτυχία τους. Τί πάθος δαιμονικό! Νὰ βλέπῃς τὸν ἀδελφόν σου νὰ ταλαιπωρῆται, νὰ πάσχη, νὰ ὑποφέρῃ, νὰ κλαίῃ, νὰ ἔνι ἐτοιμος νὰ καταποντισθῆ, κ' ἐσὺ ὄχι μόνο νὰ μὴ τὸν βοηθᾷς ἀλλὰ καὶ νὰ χαίρεσαι γιὰ τὸ πάθημά του; αὐτὸ εἶνε φοβερό, δὲν εἶνε ἀνθρώπινο. Ἄν εἶσαι κακὸς καὶ δείχνῃς κακία, δὲν εἶσαι φυσιολογικὸς ἄνθρωπος· παραφέρεσαι, γίνεσαι πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ διαβόλου, ποὺ χαίρεται νὰ βλέπῃ τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ νὰ δυστυχοῦν, ἀρέσκειται νὰ τὰ βασανίζῃ καὶ νὰ τὰ τυραννῆ. Κακὸς λοιπὸν εἶνε ὁ μοχθηρὸς, αὐτὸς ποὺ μὲ ἐπιμονὴ δαγκώνει καὶ χύνει διαρκῶς δηλητήριο· θέλει, ἂν ἦταν τρόπος, νὰ κἀν ὅλους νὰ κλαῖνε κι αὐτὸς μόνο νὰ γελάῃ.

√ «**Βλασφημία**». Ἄλλο πάθος ποὺ ἀπομακρύνει πολὺ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ Θεό. Ἡ βλασφημία διώχνει καὶ ἀποξενώνει τὸν βλάστημο ἀπὸ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁ βλάστημος μὲ τὴ διαγωγή του δείχνει ἀσέβεια καὶ ἀχαριστία στὸ Δημιουργό του, δὲν σέβεται ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἔπλασε, τὸν τρέφει καὶ τὸν συντηρεῖ. Ἐνῶ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ τοῦ χαρίζει κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή δῶρα πολλὰ καὶ

μεγάλα, ὁ βλάστημος, ἀντὶ νὰ ἀσπάζεται τὸ χέρι αὐτὸ μὲ εὐγνωμοσύνη, δαγκώνει ὁ ἀχάριστος τὸ χέρι τοῦ Εὐεργέτη του.

Ἔτσι εἶστε **γονεῖς**, μπορεῖτε νὰ καταλάβετε καλύτερα τὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς ἁμαρτίας. Ἄν ἀκούσετε τὸ παιδί σας, τὸ γυιό σας ἢ τὴν κόρη σας, νὰ σᾶς ὑβρίζουν καὶ νὰ σᾶς κακολογοῦν, λυπᾶστε κατάκαρδα· γιὰ φανταστῆτε πόσο λυπᾶται ὁ Θεός, ὅταν ἀκούη ἐμᾶς τὰ ἀχάριστα παιδιά του νὰ τὸν βλαστημοῦμε. Καὶ μόνο ὁ Θεός; τὴ στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ βλαστημαίει, λυποῦνται ὅλοι· καὶ ὁ Θεός, καὶ οἱ ἄγγελοι, καὶ κάθε φυσιολογικὸς ἄνθρωπος, ἕνας μόνο χαίρεται, ὁ διάβολος, γιὰτὶ κατῶρθωσε νὰ κἀνη τὴ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου βέλος, φαρμακερὴ σαΐτα, πού στρέφεται κατὰ τοῦ Θεοῦ.

✓ **«Αἰσχρολογία»**. Ἄνηκει κι αὐτὴ στὰ ἁμαρτήματα τῆς γλώσσης καὶ εἶνε ἓνα πάθος πού σήμερα δίνει καὶ παίρνει. Ἄκόμα καὶ μικρὰ παιδιά ἔμαθαν νὰ προφέρουν ἀδιάντροπα χυδαῖες λέξεις καὶ φράσεις, ἀφοῦ ἀκοῦνε τοὺς μεγάλους, γονεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους, νὰ τὶς ἔχουν διαρκῶς στὸ στόμα τους. Τί νὰ πῆς γιὰ τοὺς γονεῖς ἐκείνους πού ὄχι μόνο δὲν ντρέπονται νὰ αἰσχρολογοῦν μπροστὰ στὰ παιδιά τους ἀλλὰ καὶ τὰ «ἐκπαιδεύουν» σ' αὐτό;

Ἔτσι συνηθίζουν ὅλοι στὸ βόρβορο. Αἰσχρὰ στὸ σπίτι, αἰσχρὰ στὸ δρόμο, αἰσχρὰ στὴν ἀγορὰ, αἰσχρὰ στὴ διασκέδασι, αἰσχρὰ στὴν δημοσίᾳ ζωῆ. Κόπτονται τάχα ὅλοι γιὰ τὴν δημοσίᾳ ὑγείᾳ καὶ τὸν πολιτισμό! Ἄ, βρῆκαν ὀδοντόπαστες, πλένουν ἐπιμελῶς τὰ δόντια καὶ καθαρίζουν σχολαστικὰ τὸ στόμα! θεωρεῖται, βλέπεις, ἀγένεια σήμερα νὰ βρωμᾶνε τὰ χνῶτα καὶ ἡ ἀναπνοή. Ὑποκρισία! νοιάζονται γιὰ τὴν καθὼς πρέπει **κοινωνικὴ ζωῆ**, ἀλλὰ δὲν φροντίζουν νὰ καθαρίσουν τὰ στόματα ἀπὸ τὰ κόπρια τῆς αἰσχρολογίας, πού μολύνουν τὸν ἀέρα καὶ σκορποῦν στὴν ἀτμόσφαιρα τὴ χειρότερη δυσοσμία. Ὀρισμένων αἰσχρολόγων τὸ στόμα εἶνε χειρότερο ἀπὸ νεροχύτη καὶ ἀπόπατο. Καὶ οἱ ἄλλοι, πού τοὺς ἀκοῦνε, πῶς ἀντιδρῶν; ἀντὶ νὰ τοὺς ἀποδοκιμάζουν, σιωποῦν ἀμήχανα ἢ καὶ γελοῦν. Ἔτσι ἐκεῖνος, ὁ αἰσχρολόγος, ἀφοῦ βλέπει πῶς τὸν ἀνέχονται, ἐξακολουθεῖ καὶ λέει περισσότερα· μολύνει τὴ δική του γλῶσσα, ῥυπαίνει καὶ τὴν ἀκοή τῶν ἄλλων.

Ἡ αἰσχρολογία προδίδει **ψυχὴ ἀκάθαρτη**· γιὰτὶ «*ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα*» (Λουκ. 6,45. Ματθ. 12,34).

«**Ὀργή**», «**θυμός**», «**κακία**», «**βλασφημία**», «**αἰσχρολογία**» εἶνε ἁμαρτήματα σοβαρά. Ἄς τὰ θεωροῦν οἱ πολλοὶ ἀκίνδυνα παιχνιδάκια.

Αὐτὰ μαζί μὲ τὰ ἄλλα ἁμαρτήματα –τὴν «**πορνείαν**», τὴν «**ἀκαθαρσίαν**», τὸ «**πάθος**», τὴν «**κακὴν ἐπιθυμίαν**», τὴν «**πλεονεξίαν**», καθὼς καὶ τὸ **ψέμα** (Κολ. 3,5,9)– ἀποτελοῦν τὸ μεγάλο κομπολόι, τὴ βαρεῖα ἀλυσίδα τῆς ἁμαρτίας.

Ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι ἁμαρτάνουν. Δὲν φοβοῦνται τὸ Θεό, δὲν βλέπουν τὸν τρομερὸ κίνδυνο. Ἄν εἶχαν μάτια νὰ δοῦν, τί θὰ ἔβλεπαν οἱ ἁμαρτωλοὶ! ἢ μᾶλλον τί θὰ βλέπαμε ὅλοι, γιὰτὶ ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ! **Δὲν ἔχουμε μάτια** καὶ μένουμε ἀνύποπτοι.

***

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅμως, ἀγαπητοί μου, ἔχει μάτια, βλέπει τὸν κίνδυνο καὶ φωνάζει: **Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ** γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας εἶνε κρεμασμένη, σὰν μεγάλο κοφτερὸ σπαθί, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι καθενὸς ἁμαρτωλοῦ, **ἔτοιμη νὰ πέσῃ!** «Δι' αὐτά», λέει, «*ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας*» (ἔ.ἀ. 3,6).

Πῶς ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ; Ἔρχεται σὰν σεισμός, πού συνταράζει τὴ γῆ καὶ τὴν καρδιά. Ἔρχεται σὰν πλημμύρα, πού πνίγει σπίτια καὶ νοικοκυριά. Ἔρχεται σὰν φωτιά, πού κάνει στάχτη πόλεις μεγάλες σὰν τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα. Ἔρχεται σὰν πόλεμος, πύρινο ποτάμι πού σαρώνει ζωὲς καὶ δημιουργίες. Ἔρχεται σὰν ἀσθένεια, σὰν δυστύχημα, σὰν φτώχεια, σὰν χρεωκοπία, σὰν ἐξευτελισμός... Νὰ πῶς ἔρχεται στὸν ἀποστάτη κόσμον καὶ στὸν καθένα μας ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ.

Μὰ ἐμεῖς σὰν τυφλοὶ δὲν τὸ βλέπουμε, καὶ σὰν μωροὶ λέμε ὅτι γιὰ τὰ παθήματά μας φταίει ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα. Ὁχι, **δὲν φταίει κανεὶς ἄλλος παρὰ ἐμεῖς**, πού μὲ τὶς ἁμαρτίες μας γίναμε καὶ γινόμαστε ἄξιοι τῶν μεγαλυτέρων τιμωριῶν. Δὲν φταίει ἡ βέργα, μὲ τὴν ὁποία χτυπάει ὁ δάσκαλος τὸ μαθητὴ, φταίει ὁ μαθητὴς πού μὲ τὶς ἀταξίες του κάνει τὸ δάσκαλον ν' ἀρπάξῃ τὴ βέργα γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ. «*Ἄξια ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν*» (πρβλ. Λουκ. 23,41).

Ὅπου ἁμαρτία, ἐκεῖ καὶ τιμωρία. Ἄμαρτάνεις; θὰ τιμωρηθῆς, δὲν γλυτώνεις! Ἐὰν δὲν τιμωρηθῆς σήμερα, θὰ τιμωρηθῆς αὔριο - μεθαῦριο. Καὶ ἐὰν δὲν τιμωρηθῆς στὴν παρούσα ζωῆ, θὰ τιμωρηθῆς ἐξάπαντος στὴν ἄλλη ζωῆ. Ἐκεῖ θὰ εἶνε οἱ πολλὲς καὶ μεγάλες καὶ ἀφάνταστες τιμωρίες ὄλων τῶν ἁμαρτωλῶν.

Εἶθε, μισώντας τὴν ἁμαρτία καὶ ἀγαπώντας τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀρετὴ, ν' ἀποφύγουμε τὶς τιμωρίες αὐτές, γιὰ ν' ἀξιωθοῦμε **νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν Κύριον**, πού ἔρχεται νὰ βραβεύσῃ τοὺς ἁγίους καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, τοὺς ἀμετανοήτους ἁμαρτωλοὺς.

(f) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2256	Κυριακὴ ΙΕ' Λουκᾶ (Λουκ. 19,1-10) 26 Ἰανουαρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ Χριστὸς στὸ σπίτι μας

«*Σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μέναι*» (Λουκ. 19,5)

Δὲν τὸ φανταζόταν κανεὶς, ἀγαπητοί μου, ποιός; ἐκεῖνο ποῦ εἶνε ἡ σπουδαιότερη εἴδησι στὸν κόσμον καὶ ποῦ δὲν θὰ ξαναγίνη ποτέ· ὅτι **ὁ Θεὸς ἐγένετο ἄνθρωπος**, ὁμοῖος μ' ἐμᾶς πλὴν τῆς ἁμαρτίας, καὶ **ἦρθε στὴ γῆ** γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Ἔτσι καὶ **ὁ Ζακχαῖος**, ὁ ἄνθρωπος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, **δὲν περίμενε ποτέ**, ὅτι **ὁ Χριστὸς** θὰ τὸν ἀξίωνε τῆς τιμῆς **νὰ τὸν φιλοξενήσῃ στὸ σπίτι του**.

Ὁ Ζακχαῖος ἦταν ἓνας πολὺ ἁμαρτωλός, ἄνθρωπος ποῦ τὸν βάραιναν κλοπὲς καὶ ἀρπαγές, «σεσημασμένος λωποδύτης». Ἦταν ἓνα δημόσιο σκάνδαλο. Ἡ ἁμαρτία του, φιλαργυρία καὶ πλεονεξία, ἦταν φανερὴ, βωῶσα καὶ κράζουσα. Ἦταν αὐτὸς μιὰ βδέλλα τῆς κοινωνίας, ἓνα κοινωνικὸ κάθαρμα. Ὁ κόσμος τὸν ἀποστρεφόταν· τὸν ἔβλεπε σὰν ἓναν αἰμοβόρο λύκο, ποῦ πέφτει στὸ μαντρί καὶ ῥημάζει τὸ κοπάδι. **Τί σχέσι εἶχε ὁ Ζακχαῖος μὲ τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο;** Καμμιά.

Καὶ ὅμως τί μυστήριον! **Ὁ Χριστὸς** πῆγε **στὴν Ἱεριχώ**, πόλι ἱερατικὴ μὲ χιλιάδες ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, μὲ ωραῖα σπίτια καὶ μέγαρα· κι ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ σπίτια δὲν **διάλεξε** κανένα ἄλλο παρὰ **τὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ**.

Ὅταν ὁ Χριστὸς εἶπε «Ζακχαῖε, σήμερον θὰ μείνω στὸ σπίτι σου», **ταράχτηκαν ὅλοι**. Ὅπως ταράζεται τὸ πέλαγος ὅταν φυσήξουν ἄνεμοι, ἔτσι ἀναστατώθηκε ὁλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς ποῦ μὲ θαυμασμὸ περικύκλωνε τὸ Ναζωραῖο. Ὡστε λοιπόν, μουρμούριζαν, δὲν ὑπάρχουν ἄλλα σπίτια, τιμίων καὶ εὐσεβῶν ἀνθρώπων, σπίτια ἱερέων καὶ ἀρχιερέων, γιὰ νὰ μείνη ὁ Διδάσκαλος, κ' ἔπρεπε νὰ μείνη στὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ; **Σκάνδαλο!** σκανδαλίστηκαν ὅλοι καὶ ἐπέκριναν τὸν Ἰησοῦ.

Ἄχ, ἀδελφοί μου, πόσες φορὲς **ἡ κρίσι τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἐσφαλμένη!** Σφάλλει ὁ κόσμος στὶς κρίσεις του. Ὑπάρχουν πέτρες ποῦ γυαλίζουν στὸν ἥλιο, ἀπὸ μακριὰ φαίνονται δια-

μάντια καὶ μπορεῖ μ' αὐτὲς νὰ ξεγελασθῇ ἓνα παιδί ἢ ἓνας ἄπειρος, ἀλλὰ ὁ εἰδικὸς ποῦ τίς παίρνει στὰ χέρια του θὰ σοῦ πῆ, ὅτι εἶνε κοινὰ γυαλιά, δὲν ἔχουν καμμιά ἀξία. Ὅπως ὑπάρχουν καὶ κάρβουνα μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς, ποῦ δὲν τοὺς δίνει κανεὶς προσοχή, ἀλλὰ μέσα στὰ κάρβουνα ἐκεῖνα ὑπάρχει πολὺτιμο διαμάντι. Καὶ ὅπως κάτω ἀπὸ χρώματα καὶ κοπριὲς κρύβεται πολλὲς φορὲς κάτι πολὺτιμο, ἔτσι κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν κοπριὰ –γιατί μιὰ κοινωνικὴ κοπριὰ ἦταν ὁ Ζακχαῖος– τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ποῦ διαπερνᾷ τὰ πάντα γιὰτὶ ὡς Θεὸς *ἐρευνᾷ* καὶ *ἐτάζει καρδίας καὶ νεφρούς*» (Ψαλμ. 7,10. Ἱερ. 17,10. Ἀπ. 2,23), διέκρινε, ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν βρωμιὰ αὐτῆς τῆς πλεονεξίας καὶ τῆς ἀρπαγῆς κρύβεται ἓνα διαμάντι. Καὶ τώρα ἀπλώνει τὸ χέρι του ὁ Χριστὸς νὰ πάρῃ τὸ διαμάντι αὐτό, νὰ τὸ καθάρῃ καὶ νὰ τὸ κάνη ν' ἀστράψῃ περισσότερο ἀπὸ τὰ ψεύτικα γυαλιὰ τῶν ἱερέων καὶ ἀρχιερέων, ποῦ πλημμύριζαν τὴν πόλι τῆς Ἱεριχοῦς.

Ἦταν διαμάντι ὁ Ζακχαῖος. Καὶ ὑπάρχουν στὴν κοινωνία αὐτῆ, ἀδελφοί μου, περισσότερο ἀπὸ μᾶς ποῦ κηρύττουμε καὶ περισσότερο ἀπὸ λαϊκοὺς ποῦ ἐκκλησιάζονται, ὑπάρχουν διαμάντια. Naί, μέσα σ' αὐτὸ τὸ κουρέλι, σ' αὐτὴ τὴν πόρνη ποῦ ἐσὺ δὲν καταδέχεσαι νὰ τὴν κοιτάξῃς, μέσα στὴν κοπριὰ αὐτῆ, ὑπάρχει ἓνα διαμάντι, ποῦ περιμένει τὸν κατάλληλον ἄνθρωπον νὰ τὸ ἀνασύρῃ καὶ νὰ τὸ πλύνῃ γιὰ ν' ἀστράψῃ. Καὶ κάτω ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ ἔνε στὶς φυλακὲς γιὰτὶ διέπραξε ἔγκλημα, καὶ τὸν ἐγκατέλειψαν οἱ πάντες, καὶ ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του, καὶ δὲν θέλουν ν' ἀκούνε τὸ ὄνομά του, μέσα σ' ἐκεῖνον τὸν φυλακισμένον, στὰ βάθη τῆς καρδιάς του, ὑπάρχουν διαμάντια, ποῦ περιμένουν τὸ χέρι τὸ στοργικὸ νὰ τ' ἀνασύρῃ, γιὰ νὰ λάμψουν σὰν τὸν ἥλιο. **Ἔχει μυστήρια ἡ ἀνθρώπινη καρδιά.** Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ φαντάζουν σὰν ἅγιοι, καὶ πίσω ἀπ' τὴν «ἀγιωσύνη»

τους κρύβεται ἐγκληματικότητα· καὶ ὑπάρχουν ἐγκληματίες, πού μέσα στὶς καρδιές τους κρύβεται ἕνας ἅγιος ἐκκολαπτόμενος.

Ὁ Χριστὸς μας λοιπὸν διέκρινε, ὅτι **ὁ Ζακχαῖος ἦταν διαμάντι**· διαμάντι ἢ βαθεῖα συναίσθησι τῆς ἁμαρτωλότητος καὶ ἡ ἀπόφασί του ν' ἀλλάξη. Ἔμα ἔχης καλὴ διάθεσι!... Ἔμα δὲν ἔχης διάθεσι, ὅσο κι ἂν συχνάζης στὶς ἐκκλησίες... Ὡ ἀδελφοί μου, τί νιώθουμε ἐμεῖς; Μπαίνουμε στὴν ἐκκλησιά καί, ἐνῶ σείεται ὁ οὐρανὸς καὶ τ' ἄστρα, μένουμε ἀναίσθητοι. Ἄν μπαίναμε μὲ πίστι, θὰ τρέμαμε. Μπορεῖ ἐσύ νὰ ἔρχεσαι χίλιες φορὲς στὴν ἐκκλησιά καὶ νὰ μένης ἀσυγκίνητος, καὶ μπορεῖ νὰ μῆ μιὰ πόρνη κλαίγοντας, νὰ συγκλονισθῆ ὀλόκληρη καὶ νὰ μετανοήσῃ. Ἔ, αὐτὴ ἡ πόρνη εἶνε ἀνώτερη ἀπ' ὅλους ἐμᾶς, πού μένουμε ἀσυναίσθητοι, μὲ τὸν ἐγωισμό καὶ τὴν ὑπερηφάνεια πὼς εἴμαστε τάχατες ἀφρόκρεμα τῆς κοινωνίας.

Ἐφτασε, λοιπὸν, μιὰ ματιὰ καὶ ἕνας λόγος τοῦ Χριστοῦ νὰ συγκλονίσῃ τὸ Ζακχαῖο. Ὅπως ὁ μαγνήτης τραβάει τὰ ρινίσματα τοῦ σιδήρου, ἔτσι ὁ Χριστὸς, ὁ ὑπέρθειος μαγνήτης, τράβηξε τὴν ψυχὴ του καὶ **ὁ Ζακχαῖος πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασιν νὰ μετανοήσῃ**. Καὶ ἐνῶ ὅλοι τὸν θεωροῦσαν ἁμαρτωλὸ καὶ τὸν ἀπέφευγαν, τώρα αὐτὸς ἀξιῶνεται τῆς μεγάλης τιμῆς νὰ φιλοξενήσῃ Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. «Θὰ μείνω στὸ σπίτι σου σήμερα», τοῦ λέει. Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴ σκηνή; Νάτος ὁ Χριστὸς· παραβλέπει ὅλα, κτήρια, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, γραμματεῖς, φαρισαίους, ὅλη τὴν ψευδεπίπλαστη ἀγιότητα, καὶ πάει νὰ συλλάβῃ τὸ διαμάντι.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι, ὁ Ζακχαῖος στάθηκε στὸ κατώφλι καὶ λέει· Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μπῆς μέσα· τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε χτισμένο μὲ ἀδικία καὶ ἀρπαγή. Ἄν στύψης κάθε πέτρα του, θὰ στάξῃ αἷμα. Παίρνω λοιπὸν σήμερα ἀπόφασιν· τὴ μισὴ περιουσία μου τὴ μοιράζω στοὺς φτωχοὺς, καὶ ὅσους ἀδίκησα θὰ τοὺς ἀποδώσω τετραπλάσια. **Νὰ τὸ διαμάντι**. Πολλοὶ λένε «Μετανοοῦμε». Ποιὸς παίρνει μιὰ τέτοια ἀπόφασιν, ὄχι μὲ λόγια ἀλλὰ μὲ ἔργα;

Καὶ τότε ὁ Χριστὸς, πού εἶδε τέτοια μετάνοια, ὕψωσε τὰ χέρια του, πού θὰ καρφώνονταν στὸ σταυρό, **εὐλόγησε ὅλο τὸ σπίτι**, σὲ βορρᾶ καὶ νότο, δύσι καὶ ἀνατολή, τὸ σπίτι τὸ στοιχειωμένο πού κατοικοῦσαν δαίμονες, ἔδιωξε ὅλα τὰ δαιμόνια ἀπὸ ἑκεῖ μέσα, καὶ λέει·

«*Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο*» (Λουκ. 19,9)· σωτηρία σ' ἐσένα, στὴ γυναῖκα καὶ στὰ παιδιὰ σου. Εὐλογημένος νὰ ἴσαι, Ζακχαῖε!

***

Σταματῶ ἐδῶ, ἀγαπητοί μου. Ἐπιθυμῶ, ταπεινὸς καὶ ἐλάχιστος ἐγὼ λειτουργὸς τοῦ Κυρίου, νὰ **διαβιβάσω καὶ σ' ἐσᾶς τὴν πρόσκλησιν** ἐκεῖνη Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου. Ἡ πρόσκλησις λέει· «**Σήμερα θὰ μείνω στὸ σπίτι σας**». Ἀπευθύνεται σὲ ὅλους, ἰδιαίτερος στοὺς **οἰκογενειάρχους** ὅπως ὁ Ζακχαῖος. Ὅπως ἐκεῖνος δέχθηκε τὸ Χριστὸ καὶ τὸ σπίτι του ἀπὸ κόλασιν ἔγινε παράδεισος, ἔτσι σήμερα προσκαλεῖ κ' ἐσᾶς.

Σκεφθῆτε τί τιμὴ! Τί θὰ κάνατε, ἀγαπητοί μου, ἂν σᾶς ἐρχόταν ἀπὸ τὸ αὐλαρχεῖο μήνυμα, ὅτι σήμερα θὰ ἔρθῃ στὸ σπίτι σας ὁ ἀνώτατος ἄρχων; Θὰ κάνατε ν' ἀστράφτουν τὰ πάντα. Ἀλλὰ τί εἶνε κι αὐτός; Ἄνθρωπος εἶνε. Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνουμε ἡμεῖς, ὅταν ἀκοῦμε στὴν θεία λειτουργία «... **Ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὄλων ὑποδεξόμενοι**» (θ. Λειτ., χερουβ. ὕμν.); Αὐτὴ εἶνε ἡ γενικὴ πρόσκλησις του σὲ ὅλους.

Κάνει ὁμως καὶ ἰδιαίτερη πρόσκλησι στὸν καθένα καὶ λέει· Σήμερα θὰ ἔλθω στὸ σπίτι σας. Κ' ἐγὼ ἐρωτῶ· **εἶστε προετοιμασμένοι νὰ τὸν δεχθῆτε**; Δὲν θέλει ὁ Χριστὸς πολυτέλειες· ζητάει νὰ βρῆ μετάνοια. Καὶ ἂν ὁ Χριστὸς ἔρθῃ, ἐρωτῶ· **θὰ μπορούσε ἄραγε νὰ μείνῃ στὸ σπίτι μας**; Ὡ ἀδελφοί μου, ἄς ποῦμε ὡμῆ τὴν ἀλήθεια. Ἄν ἔρθῃ ὁ Χριστὸς στὸ σπίτι μας, **τί θὰ βρῆ**; Πράγματα ἀντίθετα ἀπὸ ἐκεῖνα πού δίδαξε.

Στὸ σπίτι τὸ ἑλληνικό, πού ἄλλοτε μύριζε θυμᾶρι καὶ λιβάνι σὰν νὰ ἴταν ἐκκλησιά, ὁ Χριστὸς σήμερα βλέπει κι ἀκούει πράγματα πού οἱ ἄγγελοι καλύπτουν τὰ πρόσωπα ἀπὸ ντροπὴ καὶ κλείνουν τ' αὐτιά ἀπὸ φρίκη γιὰ τὸ λεξιλόγιο καὶ τὶς βλαστήμιες. Πὼς νὰ μείνῃ στὰ σπιτία αὐτά; Βάζω στοιχίημα ἂν μέσα σὲ χίλιες οἰκογένειες ὑπάρχη μία πού νὰ τὸν πιστεῦν, νὰ τὸν ἀγαπᾶ καὶ νὰ τὸν λατρεύῃ. Γι' αὐτὸ **φεύγει ὁ Χριστὸς**, ἡ χάρις καὶ ἡ δύναμί του.

Δὲν μᾶς ἔχει ἀνάγκη ὁ Χριστὸς· ἐμεῖς ἔχουμε τὴν ἀνάγκη του. Σπίτι πού πάει κόντρα μὲ τὸ Χριστό, θὰ γίνῃ στάχτη· σπίτι πού ἔχει τὸ Χριστὸ μαζί του, εἶνε εὐλογημένο ἀπὸ τὸ Θεό, τοῦ ὁποῦ ἡ δόξα καὶ ἡ εὐλογία ἄς εἶνε μαζί σας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγένετο στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἐλευθερίου Γκύζη - Ἀθηνῶν τὴν 29-1-1967 τὸ πρωί. Καταγραφή καὶ σύντημις 13-12-2019. Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 151α' Α' τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>